

ἀγγελος τῆς ἀληθείας, καὶ ἔν αὐτῷ πλάσθη κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν σου.

Ἄκουε, ὦμίλου, ὅτε ὁ ὀπίθιμος τοῦ αἰωνίου Πατρὸς, κενώσας καὶ παρρησιαστῶν σέβων, προσήλθεν πρὸς τοὺς υἱοὺς τοῦ πατρὸς καὶ περιεπτύξατο τὰ γόνατά του.

Ἡλθον αὐτὸν εἰπε, Ἥτερον κατ' εἰκόνα σου. Ἄν πάντες οἱ υἱοὶ τοῦ πατρὸς ἐγκαταλείψωσιν αὐτὸν ἐγὼ θά σὺν ἀναστρέψω καὶ μετ' ἀγάπης θά τὸν προστατεύω καὶ θά ἀνατρέψω τὰ λάθη σου πρὸς τὸ καλόν. Τὴν καρδίαν τοῦ ἀδυνατοῦ θά καταστήσω οἰκτίρμονα καὶ εὐσπλαγγον. Ἐάν ἀφίσταται ἀπὸ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀληθείας, ἂν προσβάλλῃ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν χρηστότητα, τὰ ἀποτελέσματα τῆς πλάνης τοῦ θά τὸν ἐπαναφέρωσιν εἰς τὸ ὄρθον καὶ θά τὸν βελτιώσωσιν.

Ὁ Πατήρ τῶν ἀνθρώπων ἔπλασεν τὸν ἄνθρωπον ἀσθενὲς καὶ ἁμαρτωλὸν πλάσμα ἀλλὰ ἐν τοῖς ἁμαρτήμασιν αὐτοῦ καὶ θρήμασι τοῦ ἐλέους, ἠεὺσὶν σπῆς ἀγάπης, ἥτισιν ἠδέετο τὸν ἐγκαταλείπειν πάντα αὐτὸν βελτιώσαι.

Ἐξ ἡμετέρας τῆς κατακλιθῆναι σου ἄνθρωπε, ὅταν ἦσαι φραγὸς καὶ ἀδικός. Ἐκ πάντων τῶν ἰδιοτήτων σου θεοῦ ἡ εὐσπλαγγία σε ἐξέλεξεν εἰς τὸν βίον, μόνον ἀγάπης καὶ ἐλέους παρέσχεοίς σε τὸ μητρικὸν στήθος.

ΕΞ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΕΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Εἶπομεν ἤδη ὅτι ἡ Σαγκαί εἶναι ἡ πλησιεστέρη εἰς τὴν Ἰαπωνίαν χώρα· ἐπεὶ βραβὴν ἔθεν ἐπὶ τῆς πλοίων τῆς ἐταιρίας τῆς ἀνατολικῆς ἀκτοπλοίας καὶ μετὰ ἰκανῶς τρικυμωδῆ διάπλου ἐξήκοντα ὠρὸν ἐβόασα ἀπέναντι τῆς Ναγκασάκης ἢ μᾶλλον τῶν λοφισκῶν, οἷσιν τὴν περιτοιχοῦσι· διότι ἡ πόλις αὕτη εἶναι ἐν τῷ βαθυῖ λεκάνῃ τόσο χαριέντως ἐπισκιάζομένη, ὥστε δὲν δύναται τις νὰ ἴδῃ αὐτὴν πρὶν ἢ ἀγκυροβολῆσαι ἐν τῷ λιμένι. Αἱ οἰκίαι τῶν αὐτοχθάνων εἶναι σχεδὸν ἀράτοι ἐν τοιαύτῃ ἀποστάσει, ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἡ θαυμασία καὶ ὀλομανῆς βλάστησις τῶν λοφισκῶν δὲν διακαπτεται ἢ ὑπὸ τῶν μαυρολεῶν, τῶν νεκροταφείων, καὶ τῶν ἀπειραριθμῶν ναῶν τῆς πόλεως.

Ἄπαντα τὰ κομητήρια ἐν Ἰαπωνίᾳ εἶναι ἀξιωματώτα δια τὴν φαιδρότητα καὶ τὴν μεγαλοπρεπείαν αὐτῶν. Δύναται τις νὰ ἴδῃ ταῦτα κεκοσμημένα δι' ἀνθέων καθ' ὅλας τὰς ὥρας τοῦ ἔτους. Τὸ τῆς Ναγκασάκης εἶναι, οὕτως εἶπειν, ἀπέραντος ἄσπος, ὑψοῦμενος ἐπὶ λοφισκοῦ ὑποχωμάτων ὑπερχειμένων.

Ἐκάστη οἰκογένεια πλούσια ἢ πτωχὴ ἔχει τὸ ἰδιαιτέρον αὐτῆς ὑπόγειον κομητήριον· ὡς ἐπὶ τὰ πολὺ εἶναι ταῦτα ὠκοδομημένα ἐκ γρανίτου· πρὸς δὲ, κοσμεῖται ἕκαστος τάφος δι' ἀγαθόφων φωνῶν καὶ ἀειθάλων ἀεθδῶν.

Οἱ πλούσιοι θάπνουσι τοὺς νεκροὺς τῶν, θέτοντες αὐτοὺς ἐκάστῃ πηλίνῳ ἀγγεῖῳ· ἐξ ὁπῆς γῆς ἐπὶ ταύτων ἀπαρνεύονται τοῖς δὲ πτωχοὶ καίουσιν τὰ σῶμα τὰ ἐπὶ κεφαλῶν καὶ εὐαρεσταῦνται νὰ κρύπτωσι τὴν ἀποδὸν καὶ τῶν ἐντός καὶ πηρὸς ἀσφάζουσιν ὅτι αἱ ψυχαὶ ἐπανέρχονται εἰς ἐπίτακτων τῶν σωμάτων τῶν· ἔθεν ἅπας τοῦ ἔτους κατὰ τὸν μῆνα Αὐγούστου, οἱ χιόντες ἐπικρατεῖται τοὺς θανόντας ἐν πανδήμῳ ἑορτῆς ἥτις διαρκεῖ τρεῖς ὅλας μῆνας.

Οἱ πύργοι τῶν πλοίων κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο θανόντων φωταγωγοῦνται διὰ χρωματιστῶν φανῶν καὶ τὰ κομητήρια εἶναι πλήρως ἀνθρώπων, οἷσιν νομίζει τις, ὅτι δὲν ἦλθον διὰ νὰ κλαύσωσιν, ἀλλὰ διὰ νὰ καταρτίσωσι μουσικὸν θίασον καὶ νὰ καύσωσι πυροτεχνήματα κατὰ τὸ πέρας τῶν τριῶν τούτων νυκτῶν ὅταν αὐτὴ καίουσα πληθὺς καταβαίνει ἐν πομπῇ εἰς τὸ παρρησιαστικόν· ἐκεῖ χιλιάδες ψιαθίνων πλοιαρίων περιμένουσιν ἔτοιμα καὶ ἐφοδιασμένα μετὰ πάντος εἶδος καρπῶν. Θέτουσιν εἰς τὰς πρύμνας τῶν τούτων φανῶν, οὗς μετεχειρίσθησαν εἰς τὴν φωταγωγήσιν καὶ ὁ πολυαριθμὸς οὗτος στόλος, ὅστις, ὑποθέτει τις, ὅτι φέρει τὰς ψυχὰς τῶν τεθνεώτων ῥυμουλκεῖται καὶ γίνεται μετ' ὀλίγον ἀφαντος ἂν καὶ πολλὰκις ὁ μὲν ἀνεμος ἀνατρέπει τὰ εὐθραστα ταῦτα πλοιαρία καὶ τὸ φῶς τῶν φανῶν διαδίδεται καὶ τὰ καταστρέφει. Τέλος ἀφ' οὗ παρέλθωσιν ὅλα, ἢ ὡς λέγουσιν οἱ ἐγχώριοι ἐκεῖ, καὶ τὸ τελευταῖον πνεῦμα ἀπέλθῃ, οἱ ἄνθρωποι ἐπιστρέφουσιν οἴκαδε, ἔτοιμοι νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν ἐορτὴν τῶν τὸ ἐρχόμενον ἔτος.

Ἀπέναντι τῆς Ναγκασάκης, ἥς μόνον διὰ στενοτάτου πορθμοῦ χωρίζεται, κεῖται ἡ Δικεμά, ἥτις δὲν εἶναι ἤδη ἡ προάστειον τῆς πόλεως, ἀλλ' ἥτις ἄλλοτε ἐκτίσθη, ὡς εἶπομεν, διὰ τὴν Ὀλλανδικὴν συνοικίαν· ἐν αὐτῇ βλέπει τις μεγαλοπρεπέστατα ἐργοστάσια ἀγγεῖων, διὰ τὰ ὁποῖα εἶναι ὀνομαστὴ ἢ Ναγκασάκη. Ἡ πόλις εἶναι ἐκτισμένη ἐπὶ ὄδων, αἷτινες τέμνονται εἰς ὄρθας γῶνας· αἱ οἰκίαι τῶν εἶναι μικραὶ μὲν ἀλλ' οἰκονομικαὶ, κατοικοῦμεναι ἐκτὸς τῶν κατοικῶν καὶ ὑπὸ πολυπληθοῦς ὀμάδος οἰκιακῶν ζώων, αἷτινα ἐνταῦθα ζῶσιν ἐν μεγάλῃ ἀνέσει.

Οἱ Ἰάπωνες παῖδες ὁμοιάζουσι πολὺ πρὸς τοὺς τῶν Εὐρωπαίων, ἀλλ' ἔχουσι χαρακτῆρα ἀπαλωτέραν καὶ τῇ ἀληθείᾳ φέρονται εὐγενέστατα. Χαιρετῶσιν εὐσεβάστως τοὺς ἕνους· τὸ καλημέρα τῶν εἶναι Ὀχίο. Ἐπὶ τούτου διηγεῖται ἀνεκδοτὸν τι συμβῆναι εἰς τινὰ Ἰαπωνικὸν πλοιαρχὸν ἐπισκεφθέντα πρῶτην φοράν τὴν Ἰαπωνίαν. Οὗτος χαϊρετῶμενος ἀφ' ὅτου ἀπεβῆσθαι εἰς τὴν ἑρῶν ὑφ' ὄκων τῶν μικρῶν παιδῶν τῶν ἑδῶν διὰ τοῦ Ὀχίο, εἶπεν εἰς τὸν ἀκόλουθόν του·

Ἐπεὶ εἶπον πῶς εἶναι τῶν εὐδερμῶν τὰ παιδιά ταῦτα! Ὀχι μόνον ἐγνώρισαν ἐκ πρώτης ὕψεως ὅτι εἶμαι ἕνους, ἀλλ' ἠγνόησαν καὶ ἐν τίνι πολιτείᾳ ἐγεννήθην!

Λέγεται ότι οί μικροί Ἰάπωνες δὲν κλαίουσι ποτὲ ἢ ὀρθότερον σπαρίως· καὶ τῷ ὄντι μεταξύ χιλιάδων παιδῶν οὐδὲ συνήντησα ἕνα μόνον εἶδον κλαίοντα· εἶναι δύσκολον νὰ εὕρῃ τις παιδικὸν γένος ἰσχυρότερον, ὑπομονητικώτερον καὶ χαριέστερον ἢ σπουδῆ των τοὺς καθιστᾷ θαρράλεους καὶ ὑγιεῖς. Ποτὲ δὲν ἀφίνουσι τὰ μικρά των εἰς τὴν οἰκίαν αἱ Ἰαπωνίδες μητέρες ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν μεγαλύτερων των ἀδελφῶν, ὡς τοῦτο πολλάκις συμβαίνει παρ' ἡμῖν, πάντοτε συνοδεύουσι ταῦτα τὰς μητέρας των, αἵτινες τὰ φέρουσι ἐπὶ τῶν ῥάχεων των. Εὐθὺς ὅπου τὰ παιδιά εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ περιπατῶσι μόνα των, διάγουσι τὴν ζωὴν των ἔκτοτε

κατασκευάζοντα μικρολογήματα ἐκ πηλοῦ πάντοιων εἰδῶν καὶ ὑφούσι τὰ εὐθῆμα πρόσωπα των πρὸς τοὺς διαβάτας διὰ τοῦ χαρίεντος «Ὀχίο, Ὀχίο πιέτραι τέμπο». «Καλημέρα, καλημέρα, ῥίψατέ μας κανὲν νόμισμα».

Οἱ Ἰάπωνες παῖδες ἀγαπῶσι πολὺ τὰς διηγήσεις· διὰ τοῦτο δὲ πολλάκις βλέπει τις καθ' ὁδὸν ἀπειρηθίμους ομάδας τοιοῦτων· περὶ γερόντων τινῶν, οἵτινες εὐρίσκουσι μεγάλην διασκέδασι διηγουμένοι εἰς τοὺς νέους ἀνέκδοτα ἴλιαν συγκινητικὰ καὶ ἔκτακτα. Πληθὺς συνηθειῶν καὶ παιδικῶν ἀθυρμάτων εἶναι καθ' ὅλα ὅμοια πρὸς τινὰ τῶν τῆς Εὐρώπης.

Οὕτως οὐχὶ ἀπαξ εἶδον παῖδα κρατοῦντα μεταξύ τῶν δακτύλων του κοιλίαν καὶ ψάλλοντα εἰς αὐτὸν λόγους ἀναλόγους τούτων.

Σαλίγκαρε, σαλίγκαρε δείξε μου τὰ κέρατά σου,
Ἐξάγαγε τὰ μάτια σου διὰ νὰ ἴδῃς τὸν οὐρανόν,
Διότι ὅλα εἶναι μαῦρα ἐν τῇ κατοικίᾳ σου.

Ἐχουσι τὰς ἀμάδας, τοὺς μύλους, τοὺς ἀστούς, τὰς σφαίρας (τόπια), τὰ σφαιρίδια (βώλους) καὶ τέλος ὅλα σχεδὸν τὰ παιγνίδια, ὅσα βλέπει τις ἐν ταῖς διαφόροις τῆς Εὐρώπης πόλεσι.

Η ΒΙΡΔΩ ΚΑΙ Ο ΚΥΩΝ ΑΥΤΗΣ

ὑπὸ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.

(Συνέχεια. Ἴδε ἀριθ. 5).

Ἦπόρησε καὶ ἡ γυνὴ ἐκείνη βλέπουσα τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ κυνὸς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς· ἀλλ' ὅτε παρετήρησε τὴν ἐπιμονὴν τοῦ κυρίου του ἀνακαλοῦντος αὐτὸν, ἀπεσύρθη τοῦ παραθύρου. Ἐλεγε δὲ καθ' ἑαυτὴν, «Ἡ μὲν κόρη ἔχει τόσον εὐάρεστον φυσιογνωμίαν, ὥστε ἤθελα εὐχαριστηθῆ νὰ γνωρισθῶ μετ' αὐτῆς· ἀρὰ γε θὰ μοι δείξῃ τόσην φιλίαν, ὅσην καὶ ὁ κύων αὐτῆς; Ὁ δὲ γέρον φαίνεται ἀνὴρ ἀγαθώτατος!» Ἐν ᾧ λοιπὸν διενοεῖτο οὕτως, ἀνεμνήσθη τῶν παρελθόντων συμβάντων αὐτῆς, ὡς ὁ Κύριος Αὐδήλιος, ὅτε τὸ πρῶτον εἶδε τὴν Βιρδῶ· ἀλλ' αἱ ἀναμνήσεις αὐτῆς ἴσαν ἀντίθετοι τῶν ἐκείνου· διότι αὐτὴ ἀνεμνήσθη τῆς τρομερᾶς ἐκείνης νυκτὸς καθ' ἣν τὸ πλοῖον ἐναυάγησεν. Ἀνεμνήσθη ὅτι αὐτὴ μετὰ τοῦ θυγατρίου τῆς ἀφῆκεν εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας τὸν σύζυγόν τῆς καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἀγγλίαν χάριν τῆς πασχούσης ὑγείας τῆς, καὶ ὅτι τὴν παραμονὴν τῆς ἀφίξεώς των συνέβη ἡ τρικυμία! — Τότε δὲ θέσασα τὸ τέκνον τῆς εἰς ἀσφαλέστατον μέρος τοῦ πλοίου, ὡς ἐνόμιζε, καὶ ἀφῆσασα τὸν κύνα πρὸς φύλαξίν του, ἔδραμεν εἰς τὸν πλοίαρχον, ἵνα μάθῃ ἂν ἦναι ἐλπίς σωτηρίας καὶ τί πρέπει νὰ πράξῃ ὑπὲρ τοῦ τέκνου τῆς· ἐπιστρέψασα δὲ μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα δὲν εὗρεν οὔτε τὸ τέκνον οὔτε τὸν κύνα! Ὄθεν καταληφθεῖσα ὑπὸ λύπης, ἦν οὐδεὶς κάλαμος δύναται νὰ περιγράψῃ, ἔτρεχε σχεδὸν φρενήρης ἄνω καὶ κάτω ζητοῦσα τὸ τέκνον τῆς καὶ ἀναφέρουσα πρὸς πάντας τὸ δυστύχημά τῆς! Ἐν τοσοῦτῳ τὸ μὲν παιδίον δὲν εὗρέθη, εὐδεις δὲ παρέσχεν αὐτῇ βοήθειαν, διότι ἕκαστος ἐν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ τοῦ κινδύνου ἐφρόντιζε μόνον περὶ ἑαυτοῦ καὶ τῶν οἰκείων του. Ἡ δὲ δυστυχὴς μήτηρ, ἥτις ἀπόλεσε τὸ τέκνον αὐτῆς, ἐμελλε πρώτη ἀναμφιβόλως νὰ πάθῃ ἐκ τῆς ἀπειλοῦσης ἀπαντὰς συμφορᾶς! Τί δὲ ἔπρεπε νὰ κάμῃ; νὰ ῥιφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπου καὶ αὐτὴ πνιγῇ; Κατὰ τὴν πρώτην στιγμὴν τῆς θλίψεώς τῆς παρωτρύνθη οὕτω νὰ πράξῃ· ἄλλως τε καὶ ἡ τύψις τῆς συνειδήσεως ὅτι κατέλιπε τὸ τέκνον τῆς, ἔστω καὶ ἐπὶ ὀλίγας μόνον στιγμὰς καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ, ὡς αὐτὴ ἐνόμιζεν, καθίστα τὴν ζωὴν